

Mantana

květen 2018

Úvodní slovo

Horolezecký slovník je plný speciálních výrazů, frází a slovních spojení. Zná je každý skálolezec. Ale slyšeli jste už někdy o lezení „Na Černou Díru“?

Ne, nenechte se mýlit. Nejde teď o onu profláknutou a populární Černou Díru.

Jde o ten fyzikální bod, jehož objem limituje k nule a hustota k nekonečnu. O onen bod ve vesmíru, kde pojmy jako čas a prostor ztrácejí smysl.

Míříme do kolébky sportovního pískovcového lezení - do Rathenu. Já řídím a Broněk pročítá popisy zvolených cílů, které jsem stáhnul z webu. Cituje informace typu: „...zde se narodilo sportovní lezení“; „... kdo nevylezl tam a tam, jakoby nikdy v Rathenu nelezl..“; „...je to neslavnější komín, jakým se dá vylézt na významnou věž..“ a tak dále. Pak jsou tam informace jiné: „...cesta není pro každého..“; „... použijete všechny lezecké techniky, které znáte..“; „...uděláte exponované dva kroky..“ a podobně.

Když Broněk přečte popis první cesty, suše sdělí: „Tak. A už zas mám místo žaludku pomeranč“.

Přečte popis druhé cesty. Komentář zní: „Tak. A teď už tam mám mandarinku“

Na to já povídám: „Jestli takhle budeš pokračovat dál, tak ti tam zbyde - Černá Díra!!“

Takže: až zas někdy budete stát pod nástupem zvolené cesty, možná ucítíte ve svých vnitřnostech ten zvláštní pocit. Trocha úzkosti. Trocha vzrušení. Trocha strachu. Trocha adrenalinu.

Ale hlavně hodně touhy to všechno překonat a dosáhnout kýženého vrcholu. Pak si pamatujete, že lezete jak? No přeci na Černou Díru!!

Luboš

Gerlachovský štít Krčmárovým žľabom

5.—7. 5. 2018

Pavel „Easy“ Lev

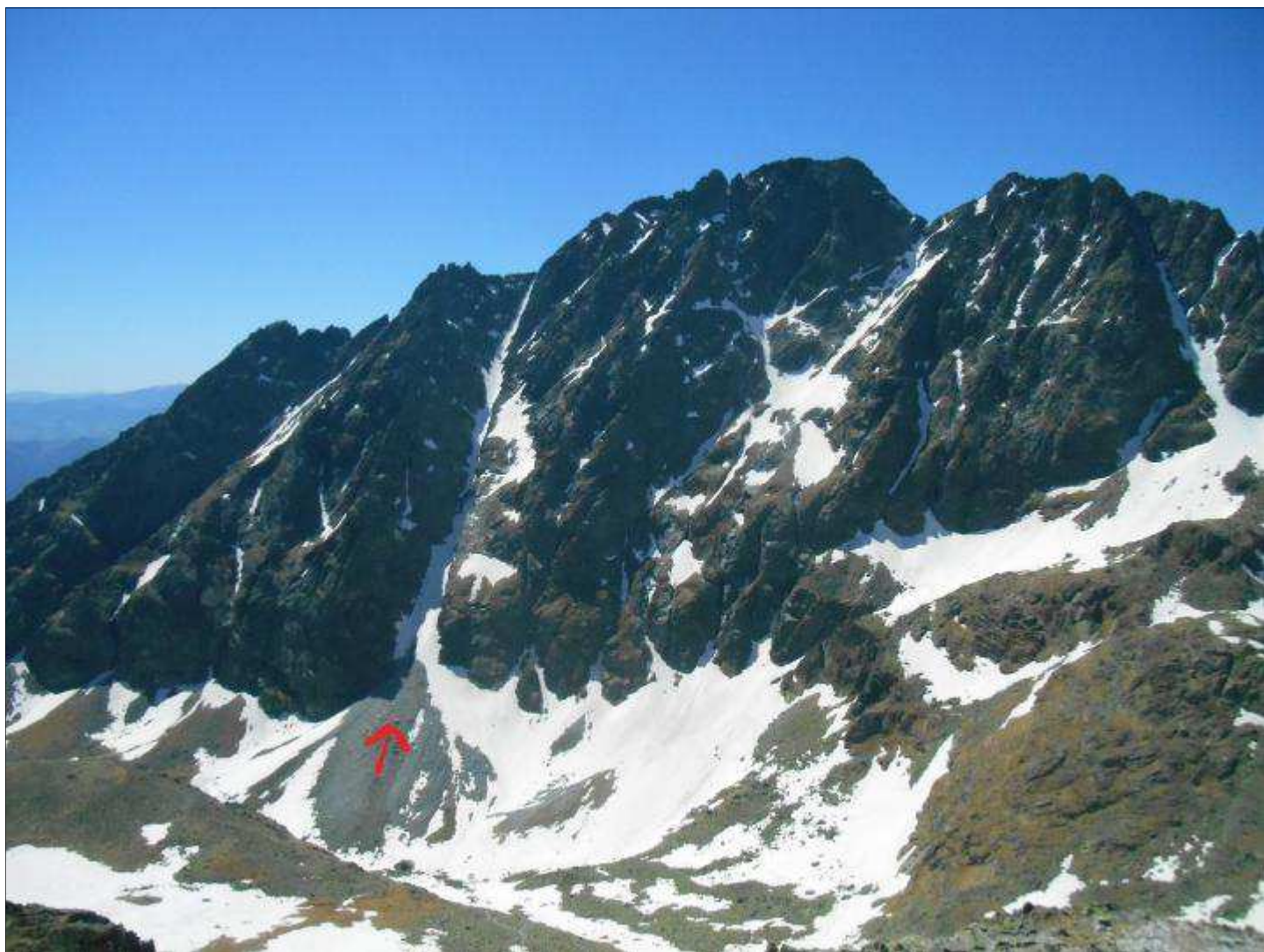
Poprad mě jako město nikdy neuchvátilo, ale musím říct, že se řadí mezi města s jedním z nejkrásnějších výhledů. Jó, bydlet v Popradu, to by bylo bájo. Během krátkého času stráveného na nádraží se do pocitů domorodců určitě necítíme, výhody takového bydlení si však umí představit každý milovník hor.

Konečně se to sešlo

Cíl máme jasný, výstup Krčmárovým žľabom na lavinovú lávku a pokračovat na Gerlachovský štít. Třikrát jsme tuto akci museli odložit

a nechybělo málo a nejeli jsme ani počtvrté. Poprvé zastavilo náš odjezd počasí, další rok se narodil Blahoušovi synek a loni si Letoš zlámal prst. Letos jsem do poslední chvíle nevěděl, jestli se dostanu z práce. Nakonec se zařadilo a předpovědi slibovaly velice pěkné počasí. Takže jsme v pátek konečně všichni tři vyrazili Blahoušovo dodávkou do Prahy, odkud nás čekal lehátkový vůz do Popradu. Po drobné oslavě našeho podařeného odjezdu a zkroucení z lehátek, jsme se v sobotu ráno, ne úplně čerství, vylodili v Popradu. Jedinej

Krčmářův žľab

Stále do kopce

Blahouš (jelikož je menšího vzrůstu a šel včas spát) se marně snažil koordinovat náš výstup. Přesednout do električky z Popradu do Starého Smokovce se nám však úspěšně povedlo. Odtud už jsme pokračovali po svých, turistickou stezkou lesem do hor, okolo Sliezského domu, pod nástup do žlabu. Na výstup jsme měli celý den, a tak nebylo kam spěchat. Debatu ohledně hlavního plánu, Krčmáře, určoval fakt, že vrcholové partie Gerlachovského štítu byly zahaleny v mracích a bylo vidět pouze hřeben čnicí nad Sliezským domem, zvaný Čertov chrbát. V případě, že situace na lavinové lávce bude stejná, tedy mlha, byl jeden z plánů vylézt žlabem a jím zase sestoupit. Byla by hrozná škoda nepodívat se na Gerlach, ale vzhledem ke špatné orientaci při cestě k vrcholu, by to bylo jediné rozumné řešení. Když jsme pak nahlíželi od nástupu,

Fučíkova dolina bez sněhu

Tatranský hotel

viděli jsme sotva do dvou třetin cesty.

Fučíkova dolina

Počasí nám přálo a bylo mnohem tepleji než obvykle, což se projevilo velkou návštěvností hor. V dolině bylo vlastně pořád s kým si povídat. Dokonce se s námi zakecali traja bratia na dobrou půlhodinu. Místní potvrzovali, že takové teplo jako letos v Tatrách ještě nezažili, sníh zmizel z exponovaných míst rychleji, a i proto jsou stezky mnohem dříve schůdné. Na druhou stranu jsme se shodli, že bez zimního spacáku by nocování venku nebylo nic moc. Při výstupu jsme se zastavili u Sliezského domu na občerstvení. Tady začalo nepříjemně fučet a fučelo celou Velickou dolinou až k našemu bivaku u Dlhého plesa. Bylo jen pár míst, kde se našlo závětří, že jsme dolinu pracovně přejmenovali na Fučíkovu.

Před skalním výšvihem

Bonattiho čas

Rozhodně se nechci srovnávat s tímto panem horolezcem, ale jedna z věcí, které mi zůstaly v hlavě z jeho knihy „Hory mého života“ je, že na většině svých velkých podniků měl budík nastavený na 3:30 h, stejně jako my. Ovšem Walter byl už o hodinu později ve stěně, kdežto naše ranní sebekázeň nám to dovolila až v pět. Letošovi o fous dřív. Nicméně čas dobrý, při opouštění bivaku, kde jsme zanechali schované, na výstup nepotřebné věci, jsem akorát uklidil čelovku. Svítalo k nedělnímu dni. Letoš čekal na mě s Blahoušem na mohutném suťovém kuželu, který tvořil nástup do žlabu. Samotný žlab, většinu dne schovaný ve stínu, plný sněhu a ve své jedné třetině rozdělený skalním výšvihem, má postupně sklon 40 - 50° a ve vrcholových partiích až 60°. Navlékli jsme tedy sedáky, mačky a s cepíny, případně cepínem a turistickou hůlkou, jsme se vydali sněhem vzhůru. Podmínky skvělé, sníh se neboří nijak hluboko a drží, takže stoupáme pohodlně, skoro jako po schodech. Skalní výšvih vyčnívá nad sněh necelé čtyři metry a s přehledem ho překonáváme bez jištění, stejně jako celý zbytek cesty. Přesto, že se jedná o nejlavinóznější žlab v Tatrách a průvodce vyhrožuje padajícími kameny, shora k nám nepřiletělo nic a ani včerejší den u nástupu nebylo nic slyšet. Prostě parádní podmínky. Do posledních několika metrů pod lavinovou lávkou, kam náš žlab

Překonávání skalního výšvihu

Druhá polovina žlabu

ústí a kde je výstup nejvíce nakloněný, již intenzivně svítí sluníčko a sníh je zde rozbředlý. Nekoná se však žádné drama a v pohodě na lávku dolezeme. Cesta je psaná na 4 hodiny a zvládli jsme ji za hodinu a třičtvrtě, nebe bez mráčku a je tedy jasné, že pokračujeme na vrchol. Variant výstupu je několik a popisů ještě víc. Některá jsou se slaněním, jiná bez. Naštěstí je viditelnost bezvadná, a tak od lávky vystupujeme směrem ke Kotlovému štítu, a pak jeho traverzem do sedla. Zřejmě jsme tam, kde máme být, jelikož v sedle má být prvně vidět na vrchol Gerlachu. Dokonce jde rozpoznat vrcholový kříž. Také je odtud vidět několik skupinek sestupujících a vystupujících Batizovským žlabem. Vzhledem k rozdílným popisům cesty, chtějí kluci sestupovat suťoviskem a postupně se přes žebra dostat k žlabu a jím na vrchol. Já si všimnul vyšlapané cestičky a vydal jsem se jí prozkoumat. Moje nadšení nikdo nesdílel, a tak jsem se sám dostal do slepého bodu, kde už jsem nevěděl jak dál a musel se vrátit. Nejspíš je to jedna z variant se slaněním. Do Batizovského žlabu pere sluníčko o dost víc. Stinná místa zde jsou, ale spíše ve spodní části. Na druhou stranu je cesta řádně prošlapaná a je to opravdu jak po schodech. Před závěrem žlabu se na vrchol vystupuje vlevo skalnatým zářezem, zajištěným řetězy. Ty jsme využili hlavně cestou dolu. Těsně před vrcholem jsem uhnul stranou a pouštěl polský

Radost z výstupu

zájezd o šesti kusech s průvodci, kteří právě opouštěli vrchol. Dostal jsem se do místa s krásným výhledem na vrcholový kříž. Další tu byli kluk s holkou z Čech, kteří sestoupili o par metrů níž a náhle byl vrchol jen náš. Úžasné výhledy všemi směry jsou k nepopsání. Vrcholová fotka u opravdu nádherného kříže, snažíme se rozpoznat vrcholy v okolí a už nás na vrcholu doplňují dva kluci také z Čech i s nerudným průvodcem. Tomu nestojíme ani za pozdrav a předvádí zákazníkům dokonalou vrcholovou show. Ještě chvíli kochání, občerstvení, krátký odpočinek a čeká nás ještě cesta dolů. Sestoupíme Batizovským žlabem, přes Batizovskou próbu a Batizovské spády do Batizovské doliny, a aby toho nebylo málo, tak k Batizovskému plesu. Pak se vrátíme do naší Fučíkovy doliny.

Hrdinové

Než se však vrátíme do naší doliny pro věci, bude to chvíli trvat. Stále jsme na sestupu.

Ve žlabu potkáme ještě několik skupinek mířících k vrcholu a dole v dolině se jich prohání několik dalších. Překvapený jsem byl z Batizovské próby, bez kramlí a dalšího jištění je neschůdná a malý, zato dost exponovaný převísek, ke konci náročné túry, nevyvolává vlnu nadšení. Tu však nevyvolávají ani hladké kameny na sestupu pod próbou. Opět se však nekoná žádné drama a vše jsme slezli bezpečně i bez jištění. Ted' už jsou všechny problémy (technické) za námi a začíná zábava při sjíždění sněhových svahů Batizovských spádů. Než dojdeme k plesu, ještě si trochu odpočineme, já si nepěkně odřu holeň o šutr schovaný pod sněhem a Letoš najde termosku. Trochu potlučenou, asi mu jí někdo poslal z daleka. Batizovské pleso je nádherné a musím říct, že asi nejkrásnější v Tatrách. Taky je tu plno, jen tak posedávajících a zamyšlených lidí. Moc se tu nezdržujeme, jelikož máme hlad a velkou žízeň, tak pokračujeme k Sliezskému domu. Letoš nám trochu uteče a najednou se vyloupne za zatáčkou, jak se fotí s dvěma ženskýma. „Já jsem zrovna říkala, že jsem ještě neviděla nikoho, kdo byl na Gerlachu, tak se mi to splnilo,“ a „vy jste tam byli bez průvodce?“ Podobně to pokračovalo, než se okolí Sliezského domu vylidnilo. Jak někdo zahlédl cepíny, už se zajímal, ne-li rovnou fotil. Připadali jsme si jak po prvovýstupu severní stěnou Eigeru. Už chyběli jen novináři. U Sliezského domu jsme si tentokrát sedli do

V moři skal - v mlze raději ne

Batizovský žlab—cesta horských vůdců

závětrří na sluníčko a dali zasloužené pivo. Pak jsme se s Blahoušem sebrali a šli nalehko pro věci k včerejšímu bivaku. Letoš zatím střežil věci. Cesta s prázdnými bágly utíkala poměrně rychle a i zpět to bylo v pohodě, nicméně nějaký čas to zabralo a než jsme se vrátili, bylo naše místo v závětrří ve stínu i s celým domem. Letoš se zatím navlékl do mé teplé bundy a i tak byl docela zmrzlej. Vyndali jsme vaření a rychle uvařili polívky a párky. Když se tím vším cpeme, jde okolo slečna, provozující bistro, a když tak na nás kouká, říká, ať si to vezmeme dovnitř a nesedíme tu jak bezdomovci. I když to byla ve své podstatě pravda, nic nenamítáme a jdeme se, než zavře, ohřát ještě na jedno zasloužené.

Medvídek na spaní

Únava přišla náhle, ale ne nečekaně. Sbalili jsme saky paky a vyrazili 10 min pod hotel, na pěknou mítnku s rozcestníkem, že tu hlavy složíme. Hnedle z kraje, našel Letoš hezky zastrčené místo. Jdu se porozhlédnout, jestli

by tu náhodou bylo ještě něco lepšího a náhle vidím, jak mě Letoš pobízí, ať rychle přijdu k nim. A co nevidím? Dvě stě metrů od nás, na paloučku ve svahu, hrajou si tři medvíd'ata, koulejí se v trávě a lezou po stromech, za bedlivého dozoru velké medvědice. Podívaná nádherná, co vám budu povídat, ale jsme rádi, že je mezi námi těch dvě stě metrů neprostopupné kleče. Pro nás neprostopupné, alespoň tedy iluze bezpečí. Ještě pro dokreslení, ten palouček se nacházel přímo pod turistickým chodníkem. Takže jsme si ty své saky paky znovu sbalili a využili otevřené náruče Sliezského domu a hlavně jeho prostorné garáže.

Východná vysoká

Za třemi plesy, za třemi potoky a třemi sněhovými poli, na konci doliny je Polský hřeben a odtud, pohodlným popolejzáním, se dostanete na Východnou vysokou. A až si budete potřetí myslet, že to co vidíte, je vrchol, tak si to budete myslet správně. Taková je to potvora, ale co naplat, takový jsou hory. Letoš věděl proč sestoupit a počkat na nás ve Starém Smokovci. My s Blahoušem jsme nechali věci na recepci hotelu a udělali si tenhle prima nekonečný výlet. Samozřejmě přeháním, makačka to byla, ale ty výhledy za to stály. Zamrnuté pleso ve Svišťovej doline bylo opravdu stále zamrzlé, včetně celé doliny a odtud se také valil onen studený fičák. Také jsme měli výhled na Zbojnickou chatu a hlavně na Krčmářův žlab, který se nám otevřel ve své plné

Tři chlapi a jeden splněný sen

Easy na vrcholu V. Vysoké

kráse. Pak už nás čekal pouze dlouhý sestup do Starého Smokovce, kde čekal Letoš. Přímo nad Smokovcem jsme objevili trubku, ze které padala voda asi z čtyř metrů. Báječná sprcha, která nám málem podrazila nohy.

Příběh schovaného rumu, aneb jak to bylo doopravdy

Jelikož jsme z Chomutova vyrazili s velkou časovou rezervou, byl v Praze na Hlavním nádraží čas se uchýlit do Potrefené husy. Lehce jsme pokračovali i ve vlaku, kde nás tři chlapíci poprosili, jestli si vyměníme místo, aby jejich děcka mohla být v kupé spolu. Dělali jsme si srandu, že za pivo to není problém, ale bez jakýchkoliv nároků jsme si lehátka vyměnili a přesunuli se o dvě kupé dál. Před spaním jsem nařídil budíka a vystupovat jsme měli před pátou hodinou. Doted' nevím, čím to by-

Tatranská koupel

lo, asi že nezvonil budík, ale měl jsem představu, že mám spoustu času. Blahouš mě a Letoš opakovaně budil a byl jsem si čistit zuby, posnídal croissant, který byl ve vlaku k snídani a pak, když jsem viděl kluky, jak stojí před vlakem na nástupišti, přišel jsem k oknu a ptal se jich, co se děje, proč jsou venku? Až když mě Blahouš okřikl, že vystupujeme, tak mi to došlo. Jenže! Já měl spoustu věcí vyndaných z báglu, a tak jsem běhal do kupé, nabral věci a házel je z okna, tam je chytil Blahouš. Ještě batoh dveřma ven... a ještě minkina, tu jsem měl pod hlavou místo polštáře, tak zpět do vlaku a slyším jak bouchly dveře a hvízdá píšťalka. „Ještě né, ještě tam máme debila!“ křičí Blahouš. Pro co jsem to šel? Něco pod hlavou... Tady je jen deka. Vyběhl jsem ven a vlak se rozjel. Uff. Bohužel, pár věcí v kupé zůstalo, včetně té mojí mikiny, která mě zas až tolik nebolela a vzhledem k počasí mi chybělo spíše lehké tričko, které jsem vyřadil už doma. No nic, věci se nenašly a nenajdou, někdo měl v květnu vánoce. Při čekání v Popradu za námi přišli ti chlapíci z vlaku. A že prý, když jsme si vyměnili ta místa, tak pro nás něco mají a dali nám ten nový rum Republika. To jsme čuměli, ale už jsme ho nechtěli tahat do hor, tak co s ním? Blahouš si všiml, že na automatu na kafe v hlavní hale je postavená prázdná lahev od piva, která je rantlem schovaná do svých dvou třetin. Když jsem vedle postavil rum, nebyl vidět vůbec. Při cestě zpět jsem byl napnutej jak kšandy, jestli tam bude, protože v hale bylo dost lidí, kteří nás mohli vidět. Z vlaku jsem utíkal, hlavně tedy na záchod, ale strašně mě zajímalo, jestli na nás počkal. A počkal. Blahouš ještě hodil do placu doutníček a mohli jsme oslavit zdárný konec našeho výletu, dvě parádní túry, z toho jednu parádnější a hlavně tři dny luxusního počasí v horách s dobrými kamarády. Díky partě za zážitky, ze kterých můžu dlouho čerpat. No, nestálo tohle za všechny prachy?! Easy

„To je pod tvou úroveň!“

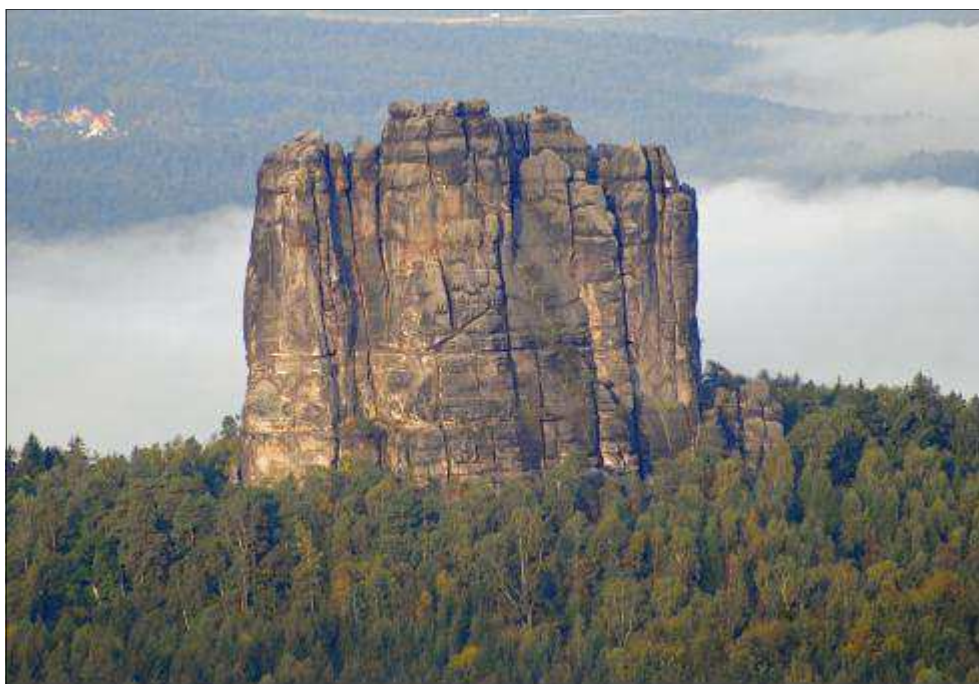
ATOM, duben 2018

Nikdy jsem nelezl kvůli číslům, nikdy jsem nesoutěžil, kdo vyleze těžší cestu. Neříkám, že mně zdolání těžké cesty nedělá radost. Vylezení těžké cesty samozřejmě potěší a zahřeje, mužské ego si trochu narovná záda. Ale na lezení mě vždycky bavila hlavně svoboda, volnost a pohyb v čisté přírodě. Takhle to bylo jen do té doby, než jsem potkal Lubána. Už několikrát jsem psal, že Lubáno je krajinářský i lezecký požitkář. Možná si ještě vybavíte, jak jsem s ním v roce 2015 v Ostrově absolvoval honbu za keškou Paralelní světy šťastných bláznů a vylezl kvůli tomu cestami s datem narození převážně 1906 na 10 krásných ostrovských věží, nebo jak jsme vylezli Jehlu v Prachově, protože se na její fotku fascinovaně díval každý den v práci. Prostě Lubáno dal mému lezení ještě jiný, nový rozměr - duchovní.

„Tady se narodilo volné lezení“. Tahle věta ze seriálu Pískovcoví obři v Sasku na webu [horydoly.cz](http://www.horydoly.cz) nás dostala. Povídali jsme si o možnosti projít se místy, kudy kráčela historie, možnosti dotknout se mistrovství a odvahy průkopníků čistého pískovcového lezení a Lubáno se zasněně díval do dálky! Věděl jsem, že se kamarádovi něco honí v hlavě. Cíl navštívit Sasko jsme měli už od zimy, kdy jsme na jirkovské stěně spřádali

plány na nadcházející sezónu. Ale jaký pískovcový obr, výrazně a nepřehlédnutelně vystupující z krajiny, leží Lubánovi v hlavě, jsem zjistil až letos na jaře. Kromě monumentální krásy tohoto skalního útvaru, je zajímavý i popis cesty, kterou Lubáno vybral: „Přesto se nejedná o výstup pro začátečníky. Je to totiž dlouhý, orientačně náročný a psychicky obtížný výstup své obtížnosti. Dobré jištění je potřeba vymyslet a založit, místy je potřeba nemít strach. Na této cestě si vyzkoušíme snad všechny lezecké techniky, které umíme. Potkáme plotnu, stěnu, spáru, kout, komín, rajbas i sokolík.“ www.horydoly.cz (Stránských útulnu v Tisé jsme opustili jako dva spiklenci. Jedeme poměrně brzy ráno, protože se bojíme, že cesta bude hodně frekventovaná. Naštěstí naši západní sousedé

Falkenstein

Broněk v druhé délce

nejsou ranní ptáčata a pod nástupem cesty jsou jen tři batůžky. V druhé délce vidíme jednoho z lezců, kteří jsou před námi, štando-
vat. Po mém nezbytném rituálu uvazování smyček a cvakání karabin na sedák nastupuji do první délky cesty Schusterweg III. Lezecky nepřiliš obtížná nástupová rokle je společná pro více cest a vyšlapané stupy svědčí o tom, že tudy od roku 1892, kdy Schuster s Klimmerem cestu udělali, musely projít stovky lezců. Za chvíli mě Lubáno dolézá a po široké pískovcové lavici se přesouvá pod druhou délku. Tam se setkáváme s trojkou německých lezců, kteří z cesty ustupují pro blíže nespecifikované obtíže lezkyně. Sympatický a sdílný německý lezec nám ještě ukazuje správný směr a také názorně ukazuje, že nesmíme zapomenout podržet pana Schustera za nos. To už jsme samozřejmě slyšeli, ale kde je plaketa prvovýstupce, zatím nevíme. Druhá délka je pilíř z neskutečně tvrdého pískovce plného hodin, kapes, dírek a sloních uší černé barvy. Užívám si lezení v sluncem zalité stěně tak,

Nos pana Schustera

že jsem málem minul dobírák. V dobrém, ale s nepatrným ostnem rýpnutí, mně Lubáno říká „komínový specialista“. Proto si třetí délku užívám. Šikmý komín nás plížením, plazením, hekáním a nadáváním posouvá k dalšímu štandu před nástupem do popisovaného rajbasu. Tam mám mírné dilema. Popis nás vede středem rajbasového žlabu ke kroužku, ale lezecká intuice mně říká, že bych radši šel sice bez kruhu, ale žlabem vpravo. I částečně vyšlapané stupy mluví pro pravý žlábek. Sice v něm nejde zajistit, ale přišel mi více trojkový než ten v popisu. Po výlezu ze žlabu se na mě přísně podíval pan Schuster s nosem lesklým jak pindík Františka ve stejnojmenných lázních. Stejně přísně shlížel i na dolézajícího Lubána, který neváhal a nos mu prstem přeleštil. Krize! Od plakety prvovýstupce je potřeba slézt širším komínem tři metry dolů k nástupu do, podle popisu, úzkého ohlazeného komínu. Tak to bylo něco pro mě! Za prvé jsem tady už po několikáté udělal stejnou chybu: nechal jsem si na zadku slaňovací kyb-

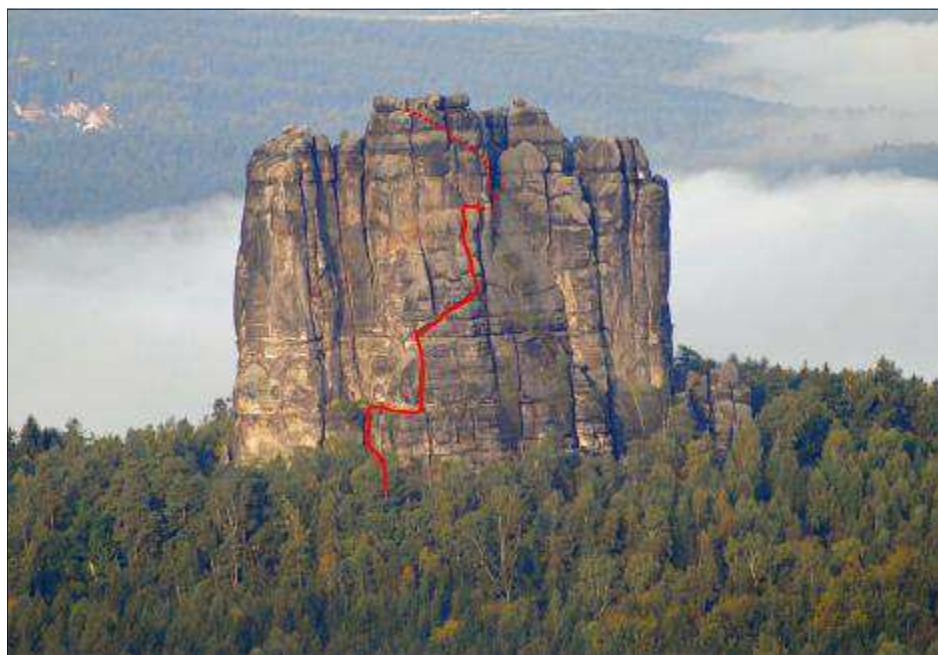
Vrchol Falkensteinu

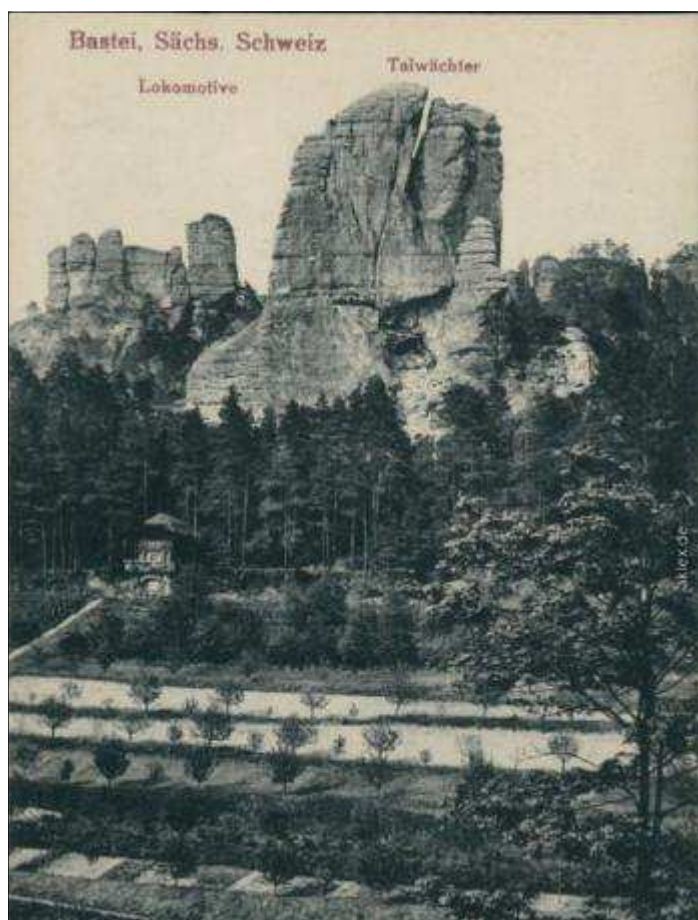
lík a přes hrudník smyčky. Za druhé jsem se nechal zlákat (a podle stupně ohlazení a umaštění nejen já) velkými kyzy v levé straně komína. Takže na první pokus jsem se šprajcnul v tom nejužším místě kyblíkem a musel jsem vytéct zpátky dolů k nástupu. Na druhý pokus jsem se v nejužším místě šprajcnul hrudníkem a smyčkama a opět jsem z komína vytekl k nástupu. Ještě jsem musel udělat několik pokusů, než jsem pochopil, že kyzy v komíně jsou jen pastička na pitomce a otočím - li se, jde celkem snadno, komínovou technikou, vylézt na Hřbet koně. Pojem Hřbet koně také je v popisu cesty a můžu říct, že nekecá. Opírajíc se jednou rukou o vedlejší stěnu jsem přešel několik metrů po úzkém, jakoby koňském hřebítku do koutku, v kterém jsem komínovou techniku použil ještě jednou. Zbývala poslední délka. Horní kůň. Šikmá spárka tvořící opět pomyslný hřbet koně nebyla těžká a za chvíli jsme si vychutná-

vali opojný pocit klidu, vítězství i duchovna. Sami dva na rozlehlém vrcholu vysoko nad okolní krajinou a všude okolo mohutné, z krajiny vystupující „steiny“. Podání ruky kamarádovi. Šťastné úsměvy a tradiční ořezání tužky ve vrcholové knize jako poděkování správcům skal. Co víc bychom si mohli přát? Co bychom si asi tak mohli přát při pohledu na okolní vrcholy, na legendy lezení? No přeci trefit čtyři délky slanění a další

vrchol! Labužník, požítkař, spolulezec milující daleké rozhledy vybral Talwächtera v Rathenu a já neprotestoval. I tady prošla historie. Cesta Kappmeierweg III vznikla v roce 1886 a (co jiného vybrat pro komínového specialistu, že?) vede převážně komíny. Snadným horizontálním komínem, kterým se dostaneme ze západní strany věže do údolní stěny a méně snadným vertikálním komínem, kterým vystoupíme na předvrchol, překročíme další ko-

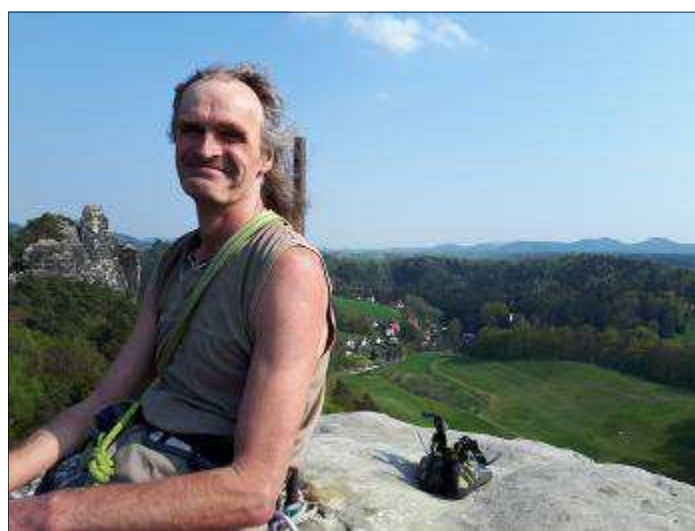
Falkenstein

Talwächter—historický snímek

mín a dolezeme na samotný vrchol. V úvodu článku jsem psal o možnosti dotknout se odvahy průkopníků lezení. A neřeknu nic nového, když budu konstatovat, že byla veliká. Hodně veliká. Co na tom, že komín nebyl těžký. Trojka. Tělo lezce je stejně pořád potřeba koordinovat a hlavu vypnout nejde. Jedny provázané hodiny u paty komína, jeden obhozený kyz uprostřed a deset metrů odlez. Nebylo to těžké, ale nijak zvlášť jsem neodpočíval. Pocity štěstí a něčeho vyššího nad námi jsem si na vrcholu opravdu užíval. Unavený, odřený, špinavý jsem se díval na Lubánu, jak podpořen dávkou adrenalinu září a usmívá se. Co víc si přát? Stačilo se rozhlédnout a přání se jen hrnula. Lokomotive (Lokomotiva - Dom), Mönch (Mnich), Gans (Husa) a další. Sem se ještě určitě vrátíme.

Šťastný úsměv na vrcholu Wächtera

Sobota je pryč. Pouhé dvě trojkové cesty za celý den, večer dvě piva a usínám u ohně. Průkopník bych byl asi špatný. Ale s tím se dá žít. Ve snu vidím pískovcové obry, defilující přede mnou jak sošky světců na Staroměstském orloji a doufám, že neškubu nohama jak pes, kterému se zdá, že loví!

Broněk

Talwächter

Jak jsme v Žihli zase popadali

21.–22. 4. 2018

Milan „Svinčo“ Svinařík

Naše klubová boulderová sekce opět po roce vyrazila na další ročník Petrohradského padání, které se opět konalo na žulových balvanech v Žihelských lesích. Tento ročník byl vyjimečný hned několika rysy. Bydlelo se a večer slavilo v kempu na stráni naproti ubytovně školy v přírodě. Sklárna, což bylo prima, protože je tam více slunce a tím i pozitivní energie. Přijelo mnohem méně lidí, což dodalo akci komornější a poklidnější ráz. Celou dobu nás provázelo neskutečně slunečné počasí, což také u minulých ročníků nebývalo úplně zvykem. Chyběl stánek OCÚN s půjčováním lezeček, takže kdo s tím počítal (třeba já) tak měl trochu prekérku. Za naši klubovou sekci jsme se tam sešli ve složení Le-

toš, Verča, Květa, Frýdek, já, a zcela poprvé Jirka von Orasín, který si svou premiéru na Petrohradské žule odbyl teprve před dvěma týdny. Ještě ze vzdálených příbuzných jsme zde potkali Jarouška s malým Toníkem. Soutěžní balvany byly pár set metrů za plotem a tak jsme se nemuseli vysilovat dlouhým pochodem. Po zaregistrování, kdy jsme vyfasovali pěkného nového průvodce na celou Žihli, jsme se tedy vydali do lesa za ostatními. Letošě s rozevlátým účesem nejde v lese přehlédnout. Potkali jsme se hned na začátku sektoru a společně pak postupovali od šutru k šutru a zkoušeli co pustí a co ne. U kamenů Tři obři jsme se potkali s kamarády z Brna – Dudem, Helčou a jejich dětma. Dud už má od

tečný Krčmářův žlab na Gerlach, tak že tohoto boulderového jmenovce nemůže vynechat. A ač mnohem delší než předchozí kostějové se na tom vykostil úplně stejně. Chvíli to vypadalo, že němci, co ho chytali, skočí na hlavu. Evidentně se ti chytači báli víc než Letoš. Ačkoliv jsou kameny zhusta poseté šipkami, přeci jsem objevil jeden trestuhodně opomenutý směr. Byla to ruční spára vedoucí kousek

včera několik cenných skalpů a radí, co si máme dát. Jenže náš level je výrazně níže než ten jeho a tak se rozlézáme na pětkách. Je hezké pozorovat mladý hřebce, jak se kostí v pětce Krčmářův žlab na Klauna. Je to takový menší hajból s blbým dopadem. Letoš se rozhodl, že když má za pár týdnů lézt sku-

nad zemí kolem dokola celého balvanu Klauna, v závěru přecházející ve vodorovný komín. A tak jsem vytáhnul spárové rukavice a už jsem funěl za žáby kolem dokola balvanu. Letoš nezůstal pozadu a cestu prodloužil o ten vodorovný komín naležáka, kde já už jsem se sty-

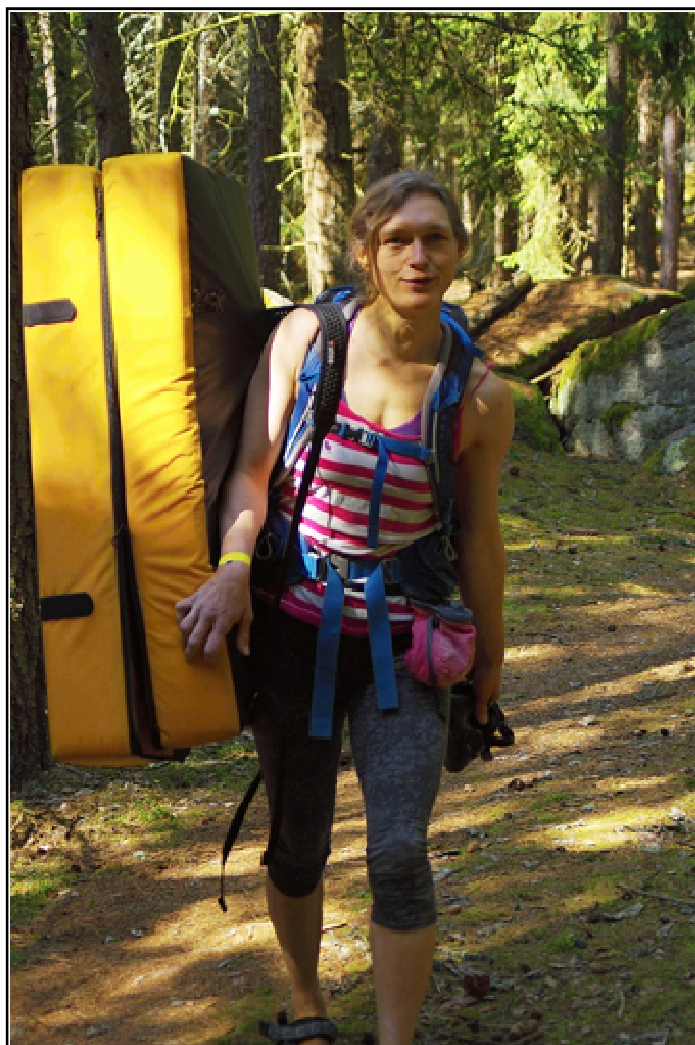

děl plazit. Z povzdálí nás pozoroval jeden z protagonistů padání Karel Hegr, potutelně se usmíval nad tím, jaký jsme pacienti. Později v hospodě jsme to pojmenovali „Ztracen v New Yorku“ a tipli jsme to na cca

6A+. Záleží jak kdo umí spáry. Letoš tam hned loupnul žlutou šipku krušnohorského typu. Další skvostný boulder, který mi utkvěl v paměti, je plotna Bukvice 6A na stejnojmenný balvan. Na tomhle přísném rajbáku si vylámali zuby i větší bouchači než jsme my. Z naší squadry to na hranici pádu přesápal pouze Jaroušek a zcela překvapivě orasínský Jura. Na balvany Tři obři vede spousta lehčích směrů, byť někdy vyšších, a tak je oblázám kolem dokola a daří se mi do lezení vyhecovat i Květu, která do teď spíše fotila to hemžení na kamenech. Odpoledne jsme se přesunuli o pár set metrů výše k balvanům Domky. Ale tam je fronta jak v masně a tak

se přesouváme ke kameni Finalista. Zde mi utkvěl v paměti pohled na Jitku Mázlovou, jak leží v dolezu přes hranu balvanu jakéhosi bouldery za 7A a lamentuje, že už nemá sílu. Nakonec to dala, protože kdo má pupek (holky kozy) za hranou, tak má cestu vyhranou. Já jsem si zde vylezl mimo jiné i snad nejtěžší trojku v Žihli, tedy pokud jsem nedělal omylem prvovýstup. Vracíme se zpět dolů a cestou se stavujeme na balvanu Ščarka, který byl ráno obsypán lezci. Ted' jsme tu sami s Letošem a Květou a lezeme jednu z nejfrekventovanějších cest Čárkový travers, silně nadhodnocené 6B+. Pak z posledních sil přidáváme sousední bouldery a pózujeme pro fotky ve výlezovém převisu a pak už konečně šmitec! Lezečky dolu a hurá do hospody. Máme hlad a žízeň a tak hned kotvíme u stánku s pivem a jídlem. Zabíráme jeden stůl pod širákem a postupně se u něj slézají celá naše banda. Žízeň je veliká a tak

rychle roste komín z kelímků a Jirka nakonec přitáhnul i paňáky whiskey. Ale to už Letoš naštěstí chrněl ve stanu, protože ho bolela hlava. Mě bude bolet až zítra po tom chlastu, to vím jistě. Před hudební produkcí proběhlo vyhlášení vítězů, přičemž na bednu se z naší bandy dostala malá Evička Dundáčková, která obsadila 2. místo v kategorii mladších děvčat. Jakmile padla tma, začala hrát kapela Fanka

(funky) a posléze Megusta (metal). Naše dvě jediné zůstavší holky (Květa s Verčou) si šly trsnout do kotle, čehož jsme využili s Jirkou k dalšímu pivu. Po skončení koncertu už jsem toho měl jako buchet a tak jsem Verču s Jirkou zanechal u táboráku, kde probíhal kytarořev za doprovodu houslí Petra Resche, a uklidil se do spacáku. Ráno je krásné slunečné, ale těch 30 boulderů, 8 piv a 2 paňáky včera udělali své. Permoníci v kebuli tlučou na poplach a tak vyspávám kocovinu, zatímco ostatní šli ještě oblejzat balvan. Kolem poledního s Květuš definitivně balíme a razíme zpět do víru povinností. Letoš možná potěší, že za obcí Černčice mě přemohla kinematóza a musel jsem si zavolat New York. A to už je z naší strany definitivní tečka za letošním padáním. Díky organizátorům za něj. LdS

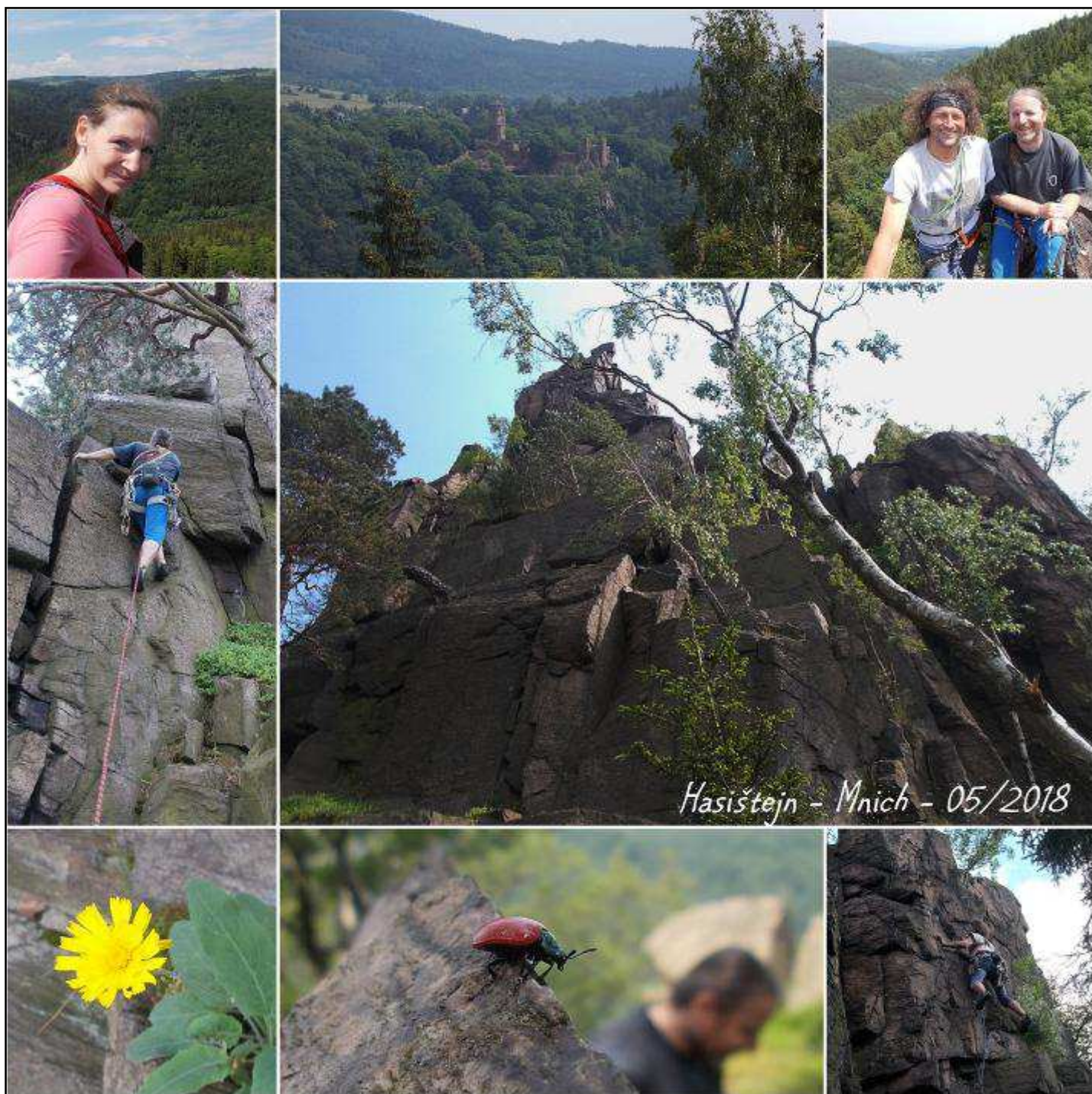
Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v květnu 2018

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 1.5. **Frankenjura** - Petr s Hančí - Ankatalwand.
- 1.- 5.5. Happiny se Svinaříkovic family si užívali boulderování ve francouzském **Fontaine bleau**. Dva dny deště na čtyři dny lezení byl rozumný kompromis :).
- 5.5. Na **Dvoukruhovou věž** se sápe Ludva Kostkatej s Euny.
Dědovu vyhlídku si k lezení vyhlédly Bandasky s Hášou a mosteckou dívčí sekci.
5. - 7.5. Skoro naše **Tatry** navštívili na otočku Blahouš s Letošem a Easym a vystupují při té příležitosti na Gerlach Krčmářovým žlabem.
- 6.5. Pytel číslo 87 zavěsil Broněk ve **Stěnách pod silnicí** v jinak povedeném lezeckém dnu stráveném s Šiškou, Verčou a Jirkou.
- 7.5. Autorská báseň od Hančí
Na Přílepce cesta jako žádná ze sta,
bez sedáku bez lezeček, lezu v keckách, pitomeček.
Jířa a Radka s mládeží z Kadaňského kroužku si pěkně zalezli v **Tisé** v Burschlických stěnách. Přidali se i bývalí mládežníci Honza Unger s Týnou.
7. - 8.5. Písečný dvojden si užívají Ludva Kostkatej s Vítkem v **Ostrově**.
- 8.5. Žulové bochánky na **Greifensteinech** si užili Broněk s Verčou.
- 11.5. **Lojzovka** - to je to pravé pro Ludvika s Euny.
- 12.5. Historie se v **Rathenu** dotkla Broňka s Lubánem a Šišky s Hášou při výstupu klasickými cestami na Husu (Vorderer Gansfels).
- 12 - 13.5. Hančí s Pětou lezou v **Labáku**, Hančí cvičí morál na cestě Sportovní nemehlo.
- 13.5. Bandasky pískaří v **Ptačích stěnách**.
Párek se Zuzkou mechaří v **orasínských** hvozdech.
Mistr Svinařík se ženou a Letošem zdolávají **Mnicha**.
- 14.5. V **Labáku** se pohybují Kostkatej s Vítkem. Zda se jen pohybují, či i lezou není známo.
- 17.5. Kadaňský kroužek mládeže cvičí pod vedením Radky, Bohouše a Broňka v **Perštejně**.
Párek mimo jiné přelézá nějaké směry na **Sfingách**.
- 18.5. Jířa s Maruškou vytáhli děti z chomutovského kroužku mládeže na odpolední lezení na **Mostecký Špičák**, kde si pěkně zalezli spolu s Bandaskami a Ungříky.
Labák - lezeme v okolí Východního rohu. Povedly se Pájovi vypít dvě desítky za jeden den. Oprava - vylézt dvě desítky za jeden den. Cesta Silkroad za Xb a Silové pole za

Xa, obě v kuse stylem PP.

- 20.5. Černé vody potoka ke skále Teufelsmauer v oblasti **Katzenstein** přebrodili Buchtík Zabiják, Bandasky a Lud'a s Hášou.
- 24.5. V **Labáku** si užívá (Pája a spol.) všední den bez lidí. Na Kazatelně přelézá cestu Očis tec za Xb a Red Box IXc stylem flash.
- 26.5. Hančí s Pét'ou se pečou na **Suškách** a cvičí morál na krásných, byť hrůzně nejistě- ných cestách.
26. - 27.5. V **Bečově** se konala další brigáda, kdy Jířa s Broňkem opět očistili skály na Bečovském ostrohu od travin. O vymetení pavučin se postarala Radka s dětmi z ka- daňského kroužku mládeže, když si v neděli všechny cesty vylezly. Sobotní slunění a

nocleh v botance opět neměl chybu.

Lezení v **Labáku** v Mordoru. Je ale hrozný vedro. Pája s.r.o.

27.5. Lezou na **Pantheonu** nádherné cesty v tvrdém pískovci a ve stínu. Kdo asi? Hančí s Petrem.

A Pája s rodinkou lezou v **Ostrově** na Obelisku a Věži nad Strží. Pája zkouší cestu Kravá lázeň Xc, ale v kuse to zatím není.

31.5. Po delší době působí Ludva na **Bořeni** se Slivkou a Vítkem.

Netuší Blagodanič Deníksinepravidelněpíšič lezou na **Mnichovi** na Hasištejnských skalách, ovšem netuší kdy. Bylo to asi letos.

